

en Biskop egentlig er. Jeg kunde i saa Henseende have Lyst til at henvise til en Udtalelse, der fremkom i det gamle kirkelige Udvalg, det, der var nedsat i Henhold til Loven af 1903. Dér udtalte nemlig en Mand som Pastor Ussing om selve Bispevalget og om Bispernes Stilling i Folkekirken: Som det nu er, føles Biskoppen tidt mere som Statens Repræsentant overfor Kirken end som Kirkens Talsmand overfor Staten. Ja, det er der ingen Tvivl om. Det er disse to meget forskellige og stærkt modstridende Opfattelser af Biskoppernes Stilling, der er den egentlige og afgørende Grund til, at vi ser saa forskelligt paa dette Spørgsmaal. Der er derfor Grund til at tage op til nærmere Undersøgelse, hvem der har Ret i saa Henseende. Jeg kan nu ikke komme til noget andet Resultat, end at som Forholdene er, er det rigtigst at sige, at Biskoppen er Statens Repræsentant overfor Kirken, og jeg synes, det er naturligt, at Staten, saa længe den opretholder Folkekirken, ogsaa har sin overordnede tilsynsførende Embedsmand. Derfor skal man forstaa, at denne Statsrepræsentant staar paa Statens Vegne for det første for at føre Tilsyn, dernæst for at træffe Afgørelse og for det tredje for at udøve en Myndighed, og her synes jeg, at det dobbelte i hele Biskoppernes Stilling kommer frem, hvis de skal være valgte Biskopper. Jeg synes nemlig, det er ganske forkert, hvis en Mand vælges ud fra snævre Partiinteresser, at Staten saa skal tage ham i sin Haand og sætte ham op paa en Forhøjning og give ham Magt og Myndighed. Det, synes jeg, er et Dobbeltspil. Hvis Forholdet var det, at Biskoppen var den aandelige Vejleder og tilsynsførende og Kirkens Talsmand overfor Staten, — og det bliver han den Dag, vi faar Frikirke —, saa var det lige saa naturligt, om man indrømmede, at saa skulde Menigheden selvfølgelig have Lov til at vælge ham. Nu ved jeg, at der er mange, som hævder den Opfattelse, at Biskoppen netop er det sidste: den aandelige Vejleder og Raadgiver og tilsynsførende, men jeg synes alligevel, at naar man ser baade paa de historiske Forhold og Nutidens Forhold, saa kommer man ikke udenom den Kendsgerning, at vi har haft mange Biskopper, der aldrig blev aandelige Raadgivere og Vejledere, og vi har heldigvis ogsaa haft mange Mænd i Danmark, der blev Førere paa det Omraade, Vejledere og Raadgivere, endskønt de aldrig fik nogen Bispestol. Saa længe vi opretholder Forbindelsen mellem Kirke og Stat, og Biskoppen staar som den virkelige tilsynsførende og afgørende

Embedsmand, er det urigtigt, at han skal vælges.

Saa skal jeg kun lige til allersidst komme med endnu en Bemærkning. Det er fremført mod Modstanderne af Bispevalg, at de fløj saa højt op, og det er maaske rigtigt, at de er fløjet for højt op, men jeg tror alligevel aldrig, de er fløjet højere op; end at de har kunnet se ned paa Jorden, og jeg tror endvidere, at netop fordi de er fløjet op, har de set en lille Smule længere ud.

Kirkeministeren (J. C. Christensen): Jeg vil blot i Anledning af den sidste ærede Talers Ord sige, at Biskoppen har det samme Tilsynsembede, som han stedse har haft, nemlig at han skal prædike Guds Ord, ikke alene, hvor han bor, men rundt omkring, hvor han kommer. Han skal føre Tilsyn med, at Præsterne prædiker Guds Ord, og han skal føre Tilsyn med, at de lever et Levned, som er overensstemmende med deres Embede. Han skal føre Tilsyn med Skolen, og oprindelig skulde han ogsaa føre Tilsyn med Fattigvæsenet o. s. v., men han er ikke blevet betragtet som Statens Embedsmand, men som Kirkens øverste Tilsynsmand overfor Staten. Under Enevælden havde vi Kirkekollegiet eller rettere Justitskollegiet med Kirke departementet under, der førte Statens Tilsyn, og under den frie Forfatning er det Kirkeministeriet, der skal paase, hvorledes Loven bliver fulgt. Saaledes er det virkelige Forhold.

Om Stemningen ellers her i Tinget med Hensyn til, om man vil stemme for eller imod Bispevalg, skal jeg ikke udtale mig; det har jeg haft Lejlighed til tidligere, og de øvrige Medlemmer har ligeledes haft Lejlighed dertil.

Povlsen: Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard udtalte sin Forbavelse over, at jeg, naar jeg dog betragtede den Form, Forslaget om Stiftsbaandsløsning havde faaet ved anden Behandling, som ufyldstgørende, dog ikke havde mandet mig op til at anbefale at stemme imod det. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der ved anden Behandling lød Udtalelser om, at Lovforslaget vilde blive ændret og fremtræde i en ny Skikkelse ved tredje Behandling. Jeg har for øvrigt aldrig lagt Skjul paa, at selv om man fik det bedst mulige Forslag om Stiftsbaandsløsning, vilde jeg anbefale at stemme mod Forslaget om Bispevalg, fordi jeg ikke ønsker at aabne Døren for den Ufordragelighedens Kamp, som vi nu er Vidne til oppe i Norge i disse Dage.